

In november 1861 stichtte hij hier het maandschrift "De Zeesterre", waarin hij allerhande artikelen schreef, bestemd voor jeugdige lezers, met stichtende en moraliserende inslag. Het blad bleef slechts drie jaar bestaan.

Hij zal hier wel vaak over de vestinggrachten de zeedijk bestegen hebben en de indrukken in zich hebben opgenomen van de natuurkrachten die in de zee meestal sluimerend aanwezig zijn, maar bij storm met woest geweld op de schepen inbeuken en op de kusten losbarsten. Zo beschrijft hij in "Zeesterre II" een zeeramp die hij van op de dijk van Oostende heeft meegemaakt.

"De eersten zondag van de maand November 1681 stond de zeedijk van Oostende vol menschen. Het was nochtans een hondeweder, baren, als bergen zoo hoog, kwamen al brullend hun grauw schuim over den dijk spuwen; een felle stormwind ontroerde de gapende golven en droeg uren ver het dof gehuil der woedende zee. En waarom, zult gij zeggen, gingen die menschen naar huis niet in zulk schrikkelijk weder ? Omdat voor hunne oogen zich een aardig tooneel ontrolde. De driemaster "Sarraah-Huntly", met kolen geladen, en op reis van Sunderland naar Odessa, spertelde tegen den storm op weinigen afstand van de kust. Heen en weder wierd het schip geslingerd, op en neder wierd het gekaatst; nu stond het oogenblikkelijk verheven als op eene rots gemetst, en eensklaps verzonk het tussen de spleten der vaneenscheurende golven, om welhaast met de snelheid van de wind, op een einde vandaar, boven het water weér te drijven. Zijn zeilen en vlaggen hingen flarden vaneen; zijne masten kraakten en braken af. Eindelijk, kwam er van in de verte, eene felle bare toegezwommen, die het ongelukkig vaartuij aan brokken sloeg en hetzelfde met zeven matrozen in den afgrond sleepte. Alzoo verging de "Sarraah-Huntly".

Dit verhaal gebruikt hij dan om er als zedenles aan te koppelen hoe het leven van een mens, die worstelt tegen het kwaad, schipbreuk kan lijden als hij door het kwaad overmand wordt.

HENRI VANDEPUTTE

Een naam die in het culturele leven van Oostende tijdens het interbellum geregeld naar voor komt is deze van Henri VANDEPUTTE (Schaarbeek, 17 februari 1877 - Oostende, 5 april 1952).

Over deze toch boeiende figuur vonden wij een biografische nota van E. WAUQUIEZ in "Léon Spilliaert", Brussel 1982.

Norbert HOSTYN

* * *

Zijn vader was een passementmaker die overigens ook een verlicht bibliofiel was en lange tijd in het onderhoud van zijn zoon zou voorzien. Vermoedelijk is de invloed van VANDEPUTTE op zijn tijd minder doorslaggevend geweest vanwege zijn dichtwerk dan vanwege zijn bedrijvigheid als uitgever van tijdschriften en zijn vriendschappelijke relaties, bij voorbeeld met James ENSOR (die samen met afgebeeld staat op een tekening van Pierre-Louis FLOUQUET), Emile VERHAEREN of Léon SPILLIAERT. Met deze laatste heeft hij een uitvoerige correspondentie gewisseld en later zou hij zijn levensbericht opstellen voor de Phare (Brussel, 12 augustus 1947).

Hij zit nog op het Sint-Lodewijkscollege wanneer hij het tijdschrift *Stella* sticht. Later wordt hij secretaris van *La Jeune Belgique*. Tijdens zijn jeugdjaren zou hij de bezieler zijn van een groot aantal tijdschriften die, hoe kort hen bestaan soms ook moge zijn geweest, toch een zekere bekendheid genieten: *L'Art Jeune*, *Le coq rouge* (1895), *Livre d'Art*, dat hij samen met Paul FORT? die nu ook zijn vriend zou worden, uitgeeft, *Les Tablettes* (met Mecislas GOLDBERG), en vooral *Antée*, een tijdschrift dat na *La Wallonie* erin zou slagen - een eerder zeldzaam iets - om hoewel niet in Frankrijk uitgegeven toch iets meer dan regionale belangstelling op te wekken. Wij vinden er inderdaad inzendingen ondertekend door André GIDE? Anna de NOAILLES, KLINGSOR, Remy de GOURMONT, Francis CARCO en Franz HELLENS. Hij geraakt eveneens bevriend met Jules ROMAINS en zet zich samen met hem in voor de vredesbeweging.

Zijn activiteit op het literaire vlak weet hij te combineren met eigen produktie. Zo verschijnt in 1910 zijn eerste bundel *La planète*; waar het modernisme hoogtij viert. In 1906 komt *Le pain quotidien*, een exotisch en autobiografisch werk. Daarna verlaat VANDEPUTTE België om gedurende een vijftiental jaren aan journalistiek te doen en voordrachten en colleges te houden in Amerikaanse universiteiten.

Hij keert pas in 1922 in België terug en laat dan een fantazierijk en poëtisch werk verschijnen: *Dictionnaire, ajoutez-y un adjectif en -ique*. Hij verblijft ook regelmatig in Frankrijk met name te Parijs waar hij ingeburgerd is in de kunstenaarsmiddens van Montparnasse. Maar zijn verplaatsingen zijn ook winstgevend, zo zou hij meer in het bijzonder optreden als tussenpersoon voor Franse kunstliefhebbers die werken van SPILLIAERT willen kopen. Hij wil het oeuvre van de schilder beter leren kennen en er worden inderdaad met name in oktober 1913 verschillende doeken van hem in Parijs verkocht. Hij nodigt ook de schilder en zijn echtgenote uit om in de lente van het jaar 1923 te verblijven in zijn huis te Saint-Jacques-les-Moulières aan de Azurenkust.

In 1927 komen dan *L'autre vie* en *L'oeil éclairé*, die worden beschouwd als de werken van rijpere leeftijd. In dezelfde periode verschijnt ook, door toedoen van Michel de GHELDERODE en Firmin CUYPERS, een keuze uit het prozawerk onder de titel *Henri Vandeputte et les lettres* (1926), een uitgave van *La Flandre littéraire*. Andere teksten van hem worden samengebundeld in *Anthologie des poètes belges d'esprit nouveau*, een bloemlezing waar VANDEPUTTE als voorloper wordt voorgesteld. Daarnaast heeft hij ook nog een reeks kritische essays over SPILLIAERT laten verschijnen in *Le Centaure 1922*, *Le Disque vert* en *La Nervie* (1922-1925). Als directeur van het Kursaal van Oostende zou VANDEPUTTE ook tussen 1925 en 1931 tentoonstellingen organiseren die aan de schilder zijn gewijd.

DE VERGETEN ZEESTRIJDERS 1914-1918 (4)

door François COOPMAN

Alhoewel het nu duidelijk werd dat ook de vissersschepen vissende aan de westkust van het Verenigd Koninkrijk (1) het doel werden van de Kriegsmarine nam de Britse Admiraliteit geen effectieve maatregelen om de vissersvloot te beschermen. Er waren onvoldoende patroelje vaartuigen en gelet op de grote behoefte aan kanonniers en